

Abstrakt

V této práci se zaměřuji na původem italskou rodinu Palliardi a její působení v českých zemích s využitím metodologických přístupů: historiografie a paměťových studií.

Potomci rodiny Palliardi žijí v České republice dodnes a někteří z jejích příslušníků, včetně mě, se zajímají o rodinnou minulost, udržují ji v paměti a hledají v historických pramenech stopy po členech rodiny, kteří v 17. a 18. století působili jako štukatéri na významných stavbách českého baroka. Rodinná paměť nesahá do doby, kdy přišel do Čech první Palliardi, ale na základě dosavadních historických zjištění se předpokládá, že se tak stalo po třicetileté válce. Prvním pramenně doloženým Palliardim v Čechách se stal štukatér Giovanni Pietro, původem z oblasti Lago di Como, který je uváděn od roku 1680 jako měšťan pražské Malé Strany a předek dalších pěti generací (do 1870) této malostranské rodiny, která se věnovala štukatérské nebo stavitelské profesi. Figurami rodinné paměti a zároveň i významnými historickými osobnostmi dějin barokní a klasicistní architektury se stali Ignác Jan Nepomuk (15. 5. 1737 - 18.03.1821) a jeho syn Ignác Alois (1765 - 10. 8. 1806).

Posledním stavitelem rodiny Palliardi v Čechách byl Josef Václav Jan Nepomuk (1798 - 12. 2. 1870). Po jeho smrti se už nikdo z rodiny nevěnoval nějaké profesi spojené se stavitelstvím. Rodina se rozvětvila do více linií a žila i mimo Prahu – na Moravě a v západních Čechách. Její osudy se sdílely spíše v rodinné paměti, i když některé osobnosti zanechaly stopu i v širším historickém vědomí, ovšem ve zcela odlišných oborech, než bylo stavitelství, např. v lázeňství, ornitologii, botanice nebo v archeologii a muzejnictví, či v justici a také v charitativní činnosti. Svůj výzkum osobností jsem zakončila rokem 1924, kdy zemřel Alfred Palliardi (6. 12. 1861, Brno – 2. 2. 1924, Brno).

Mým úkolem bylo zkoumat, jak hluboko do minulosti sahá živá rodinná paměť, jaké udržuje figury a místa paměti, a kdy, kde a v jak se rodinná paměť prolíná s historií.